

העבודה הייתה קשה כי המלך היה רטני
וקשה היה לספק אותו.

הציפורים שהעיבו את מורייס בבוקר בשירותן
היו נוחות יותר. הן היו הקהל האהוב עליו. הן
תמיד ביקשו שיציג לפניהן והוא עשה זאת
תמיד אחרי ארוחת בוקר.
הוא סיפר להן בדיחות והן התגלו מצחוק.

עבדה קשה נפלה בחלקו של מורייס,
הקטן ביותר מהנתינים של מלך לסטר
לב-אריה. הוא היה ליין החצר. הוא
היה צריך לשעשע את המלך עם
בדיחות מצחיקות ועם תעלולים שונים.

יום אחד המלך אסף את אנשי החצר. "יבוא דוד שלי לביקור" אמר והטיל תפקיד על כל אחד. "לייצן, אתה תכין שיר חדש לכבודו".

"אר הוד מלכוטר" אמר מורייס "אני לא יודע לכתוב שירים ואני יכול לשיר".

"שתוק" אמר המלך "יש לך שלושה ימים ואם לא תצליח לא תראה יותר את אור העולם".

כשכל אנשי חצר המלך עסקו בהכנות,
מוריס הלהר הלוך ושוב בחדרו. ארכ שום
שיר לא בא בראשו.
ביום השלישי יצא מחדרו כדי לחפש
עזרה.

"אנו עייפים מדי אחרי העבודה ולא יכולים לשיר"
אמרו.

הוא רץ ברחובות העיר ובקיש עזירה מכל אחד שפגש.
אר אנשי העיר ננענו בראשיהם בעצב ואמרו "החיים
בעיר קשים מדי כדי לשיר. אנו מצטערים, אר לא נוכל
לעוזר לך".
ואז יצא מורייס לכפרים, שם האיכרים עבדו בשדות. אר
גם הם לא יכלו לעוזר לו.

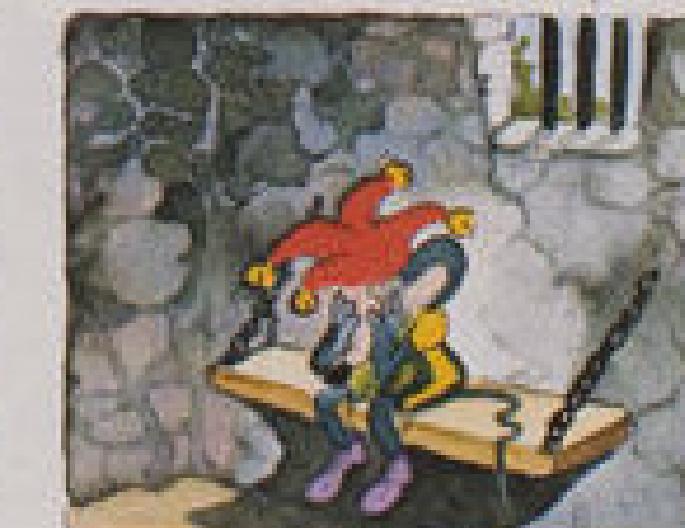
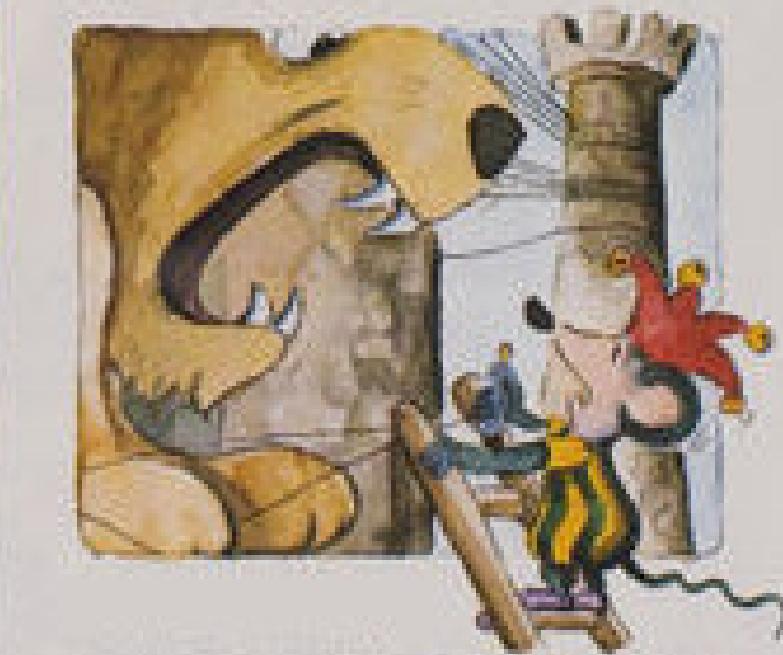
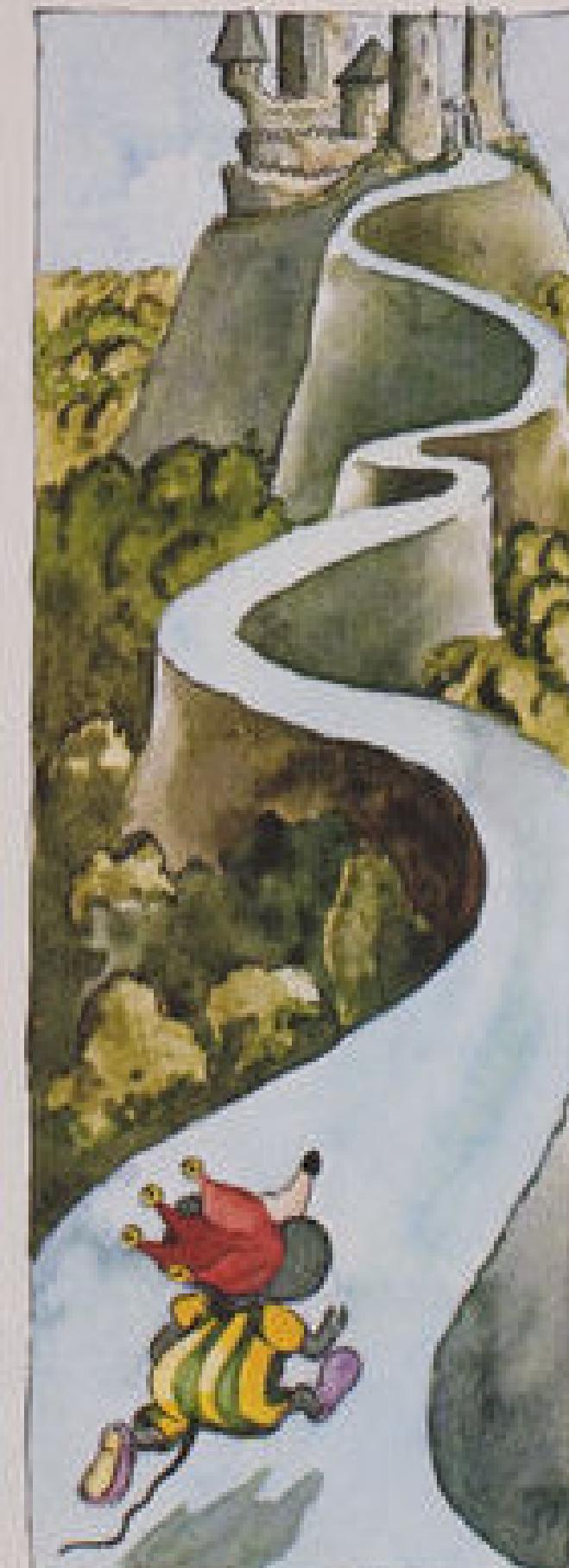
המשם כבר שקעה ולמורים עדין לא היה כל שיר. "מה יקרה לי עכשו" הוא בכה.

ואז שמע צפוף. "מדוע אתה בוכה?" שאלת אחת הציפורים ששרו לו כל בוקר. מורים הסביר לה את צرتו.

"נעוזר לך" אמרה הציפור בעיליות "אנו יודעות על שירה יותר מכל נפש חייה אחרת. שמע, הנה תוכנית.."

אחרי שמורים שמע את התוכנית רץ מיד לטירה, לפקח סולם והתחיל למתוח חבל בין שני מגדלים. בבוקר,

כשהוא גמר את המלאכה הופיע המלך. "AIR תעוז לשים חבל בין המגדלים שלי! האם אתה רוצה להעליב את האורח?" צעק "שומרים! קחו את החוצפן מיד לכלא!"

אר פתאום בשם מים הופיעו מאות ציפורים. חן ירדן
והתישבו על החבל שבין המגדלים.

"מה קורה כאן?" נרhum המלך.

"אר, כמה יפה!" אמר הדוד "הציפורים נראים
כמו..."

*
כעבור זמן קצר הופיע דודו של
מלך בתהלוכה מפוארת
ובשער המלך קיבל אותו
בזרועות פתוחות.

שיר עליז

שים חיוּר על פניך וקְרִיז בעין.

תְּרַגִּישׁ אָוֹשֵׁר בְּלִבְנָן, כְּמוֹ צִיפּוֹר

תְּرַאֲהָ אֶת שְׁמַחַת לְבָךְ כְּדֵי

שִׁיר וְצָפָזָוף עַלִּיז.

...תוֹסִים של שִׁיר!
ואז כל הציפורים פרצו בשיר.
היה זה שיר כה יפה ועליז
שכלם הצטרפו ושרו, אפילו
מלך הרגן.
המלך שיחרר את מורייס
ואפילו נתן לו אותן הצעינות.